

SEMINARIUM VARADIENSIS

Anul VII
Numărul
29 (55)
NOIEMBRIE
2010

Realizat de Seminarul Teologic Greco-Catolic „Sfinții Vasile, Grigore și Ioan”, Oradea

SĂ NE RUGĂM BINE... (I)

în Postul Crăciunului

Doar rugându-ne... învățăm să ne rugăm. Rugăciunea există de îndată ce se naște în noi dorința și de îndată ce începem să ne rugăm. Este vorba despre o experiență de credință și de iubire pe care o trăim în străfundul inimii noastre. Foarte discretă ea bate la poartă pentru a ne însoți pretutindeni. Singurul lucru care ne rămâne de făcut este să-i deschidem. Este un dar al lui Dumnezeu pe care-l primim în credință, arătându-ne disponibili, acolo unde ne aflăm.

Deci, cum ne rugăm ? Este foarte simplu, rugându-ne. Te rogi așa cum esti tu, așa cum tu traiești, așa cum crezi tu, așa cum iubești și cum îi vorbești unui prieten; acestea sunt primele cinci căi ale rugăciunii. Următoarele cinci sunt doar un suport pentru rugăciune: te rogi cu dorință, te rogi cu corpul, te rogi cu Biblia, cu liturgia și cu liniștea.

1. Roagă-te așa cum ești!

Cea mai buna metodă de-a te ruga este cea proprie, trebuie doar să o descoperi. Cea mai bună tehnică posibilă este aceea care te ajută mai bine să eliberezi rugăciunea care este în interiorul tău. Ai o rugăciune care-ți aparține și care se acordă foarte bine cu temperamentul tău, cu starea ta de viață. Nu trebuie să copiezi rugăciunea celorlalți. Ea variază de la o zi la alta. Cerere sau preamărire, implorare sau mulțumită, cu voce tare sau în liniște. Important este să te rogi, pornind de la ceea ce ești tu, cu vârsta pe care o ai, cu bucuriile și tristețile tale, cu istoria și experiența ta de viață. Te prezinți în fața lui Dumnezeu știind că El te iubește așa cum ești tu. Fii tu însuși! Dumnezeu, Tatăl milostiv, te iubește și te primește așa cum ești tu!

2. Roagă-te așa cum trăiești!

Rugăciunea este parte integrantă a vieții. Și cum viața nu este perfectă, nici rugăciunea nu este perfectă. Dacă așteptăm să avem condițiile ideale pentru a ne ruga, nu o vom face niciodată. Cea mai frumoasă rugăciune este cea pe care o trăiești azi, în cele mai diferite situații, uneori chiar înspăimântătoare: a trece printr-un mare necaz, a însoți un copil bolnav, sau oricare alta. Rugăciunea se adaptează circumstanțelor vieții tale: fie că ești pe băncile școlii, fie că te afli la muncă, acasă sau pe patul unui spital, bucuros sau trist. Ea este acolo de îndată ce ne rugăm. Invizibilă pentru ceilalți, vizibilă în tine, ea se adresează lui Dumnezeu sub formă de cerere sau preamărire.

3. Roagă-te așa cum crezi!

Spune-mi cum te rogi și-ți spun care este credința ta! Te rogi potrivit modului în care tu crezi. Rugăciunea începe printr-un act de credință. Ea este precum o săgeată pe care o lansezi înspre cer; cu cât credința ta este mai vie, cu atât ea zboară mai sus. Însă fiecare dintre noi crede în Dumnezeu și se roagă în mod diferit. Dacă Dumnezeu este în centrul vieții tale, și rugăciunea va fi tot acolo.

Ideea pe care o avem despre rugăciune este subordonată imaginii pe care o avem despre Dumnezeu. Dacă El este o ființă îndepărtată și amenințătoare, atunci rugăciunea va fi rece și înfricoșătoare. Această imagine a unui Dumnezeu lipsit de afecțiune se află la antipozii marilor texte biblice ale Vechiului și Noului Testament, unde Dumnezeu este prezentat ca un îndrăgostit care se

(continuare în pag. 2)

(urmare din pag. 1)

logodește cu creatura sa. „Și te voi logodi cu Mine pe vecie și te voi logodi Mie după dreptate și bunăcuviință întru bunătate și dragoste; Și te voi logodi Mie întru credincioșie, ca să cunoști că Eu sunt Domnul!” (Osea 2, 21-22).

4. Roagă-te așa cum iubești!

Subiectul rugăciunii ești tu, însă obiectul ei este Dumnezeu care te-a iubit primul. Tu te rogi pentru că ești iubit de Dumnezeu și îi răspunzi prin iubire. Rugăciunea este un dialog secret și plin de iubire care nu-ți aparține decât ție și lui Dumnezeu. El îți oferă prezența Sa fără ca nimic să intervină, nici măcar slăbiciunile tale; ele sunt un prilej de a revărsa mila sa infinită. Tu nu te vei ruga niciodată în același fel, însă te vei ruga întotdeauna așa cum tu iubești. A te ruga, înseamnă a fi în prezența lui Dumnezeu, a te gândi la El cu iubire.

Uneori resimțim în timpul rugăciunii o anumită absență a iubirii lui Dumnezeu, însă asta nu înseamnă că Dumnezeu este absent. El ne conduce pe unele căi

întortochiate, pentru a ne face să creștem într-un mod mai sigur în dragostea dezinteresată.

5. Roagă-te ca și cum i-ai vorbi unui prieten!

A te ruga înseamnă a sta de vorbă cu Dumnezeu, cu Hristos. Nimic nu te împiedică în acest moment să-ți închizi ochii și să spui cu cuvintele tale că crezi în Dumnezeu : „Doamne, cred în tine, învață-mă să mă rog și să te iubesc. Tu mă cunoști și mă iubești așa cum sunt. Îți ofer ceea ce sunt. Trimite Spiritul Tău, să dea viață vieții mele. Te preăptămăresc pentru tot ceea ce ești și pentru ceea ce sunt. Îți mulțumesc pentru iubirea ta infinită”.

Vezi, cât este de simplu. Stai în prezența Sa la fel cum stau doi prieteni. Ajunge să-i vorbești și să-L ascuți. Povestește-i ceea ce trăiești sau privește-l în liniște în credință. Știindu-ne ascultați de Dumnezeu, vom găsi firul care leagă viața noastră de a Lui.

(va urma)

Pr. Antoniu CHIFOR,
rector

INAUGURAREA SĂLI DE SPORT

În data de 11 noiembrie 2010 s-a petrecut un eveniment foarte important, în incinta Seminarului Teologic Greco-Catolic din Oradea, respectiv în clădirea „Colegiului Sfânta Familie”, unde s-a sărbătorit inaugurarea (sfințirea) unei săli de sport de care vor beneficia elevii claselor I-IV ai Liceului Teologic Greco-Catolic, elevii și studenții laici cazați în incintă dar și seminariștii.

Acest moment festiv a început cu slujba de binecuvântare a Te Deumului, oficiată de Preasfinția Sa Virgil Bercea, alături de Rectorul Seminarului Pr. Chifor Titus Antoniu, Vice Rectorul ipodiacon Fischer Eduard și Pr Ember Emil, împreună cu studenții seminariști.

La acest eveniment au fost prezenți elevii claselor I-IV ai Liceului Greco-Catolic, care au prezentat un scurt moment de gimnastică aerobă, coordonați fiind de profesoara de sport Dana Cristea și de directorul Liceului Greco-Catolic, Andrei Cristea.

În cuvântarea sa PSS Virgil Bercea a vorbit despre lucrările care s-au efectuat și despre efortul care s-a depus, dar cu ajutorul lui Dumnezeu s-a reușit finalizarea acestei lucrări. Dânsul a spus că „niciunul nu am știut ce ne așteaptă, dar cu ajutorul unor persoane

cu bunăvoință am ajuns la acest moment”. PSS. Virgil a mai vorbit despre importanța unui corp frumos care ajută la dezvoltarea tânărului, deoarece un corp sănătos și o minte sănătoasă ajută și la formarea sufletului.

În continuare, directorul Liceului Teologic, Andrei

Cristea a vorbit despre importanța sălii de sport în viața tânărului școlar, domnia sa afirmând: „îmi amintesc că atunci când eram eu elev în ciclul primar nu am avut parte de o sală de sport”. Dânsul a mai menționat că această sală de sport a fost construită din fonduri extra-bugetare, și a tras un semnal de alarmă menit să atragă atenția Consiliului Local care ar trebui să ajute școlile confesionale. Nu în ultimul rând a mulțumit

Preasfințitului Virgil că a fost de acord cu aprobarea proiectului încă de la început și a fost alături de această inițiativă până în momentul inaugurării ei.

Această sală de sport a fost făcută pentru elevi, studenți, și seminariști, pentru a putea îmbina munca intelectuală cu cea sportivă, și de a putea să ne bucurăm în timpul liber, de puțină mișcare sănătoasă.

Simion HOZA,
ANUL -I-

IUBIREA, BAZA VIEȚII DE FAMILIE

Fiecare dintre noi se naște, mai mult sau puțin ca rod al iubirii conjugale într-o familie. Spun mai mult sau mai puțin pentru a indica diferitele probleme de bio-etică care există la ora actuală pe tot globul, dar nu este acesta locul pentru a dezvolta aceste situații.

Astfel trăim și învățăm prin propriile noastre vieți atât a relaționa cât și a iubi, în diferite forme și grade.

Mai mult, Biserica vorbește despre iubire nu doar ca un simplu sentiment, ci ca o virtute teologală „prin care îl iubim pe Dumnezeu mai presus de toate, pentru El însuși, și pe aproapele nostru, ca pe noi înșine, din iubire față de Dumnezeu”(CBC 1822).

Biserica recunoaște și învață că Dumnezeu este iubire (1 Io 4, 16), iar exemplul acestei iubiri perfecte este Isus Hristos, care și-a oferit viața pentru noi. Astfel ne putem pune întrebarea: cum trebuie să fie iubirea conjugală, având în vedere jertfa universală a Mântuitorului? Dar făcând referire la ceea ce Sfinții Părinți numeau a fi eros, filia și agape?

De aceea, Biserica Catolică lucrează neconținut pentru educarea credincioșilor ei în mod special în vederea pregătirii pentru Sfânta Taină a Căsătoriei.

Nu este de mirare că Sfânta Scriptură începe și se termină vorbind despre relația conjugală (a se vedea episodul primilor oameni din cartea Genezei și Mirele în Ierusalimul ceresc din cartea Apocalipsei).

Putem afirma că Biblia este o poveste de dragoste în care Iahve, Mirele, cere fidelitate poporului Israel. Porunca a IV-a din Decalog vorbește în mod special despre relațiile familiale. Chiar și Isus în parabolele Sale se identifică cu Mirele, chemând fiecare suflet la desăvârșire. Până și viața publică și-o începe cu momentul Nunții din Cana. De multe ori polemica Sa cu fariseii revine la problema căsătoriei și la optica pe care aceștia din urmă o aveau datorită inimilor împietrite.

Pentru mine este mai mult decât evident că iubirea este adevăratul fundament al vieții de familie. Catehismul ne învață: „Deoarece Dumnezeu l-a creat pe om din iubire, iubirea lor reciprocă devine o imagine a iubirii absolute și nestrămutate cu care Dumnezeu îl iubește pe om. [...] această iubire e menită să fie rodnică și să se împlinească în lucrarea comună de păstrare a creației” (CBC 1604).

Căsătoria este „semnul viu al iubirii cu care Dumnezeu iubește umanitatea, [...] este o acțiune prin care devin pentru celălalt Semnul lui Dumnezeu, care dăruiește și cere iubire: iubire dăruită și cerută cu stilul lui Cristos, [...] este o întâlnire vie, interpersonală, între Cristos și miri, [...] nu este o asigurare împotriva dificultăților, dar un dar al lui Dumnezeu care mă face mai puternic în dificultăți. (1)

Biserica niciodată nu a minimalizat importanța

familiei și a misiunii ei, de a da viață, de a educa și evangheliza.

Pentru a trăi într-o Biserică vie și o societate normală consider că transformarea acestei lumi perverse nu vine dintr-o reacție asemănătoare Revoluției franceze, ci prin convertirea familiilor, a nucleelor societății, prin creșterea unor adevărați creștini, capabili de discernământ și trăire virtuoaasă. Tinerii de astăzi trebuie să cunoască că „deasupra tuturor (tentațiilor lumii, materialismului sexual, libido-ului) trebuie cu toate acestea să domnească suveran elementul spiritual al iubirii”. (2)

Mai mult, iubirea ca virtute trebuie să reprezinte dinamismul familiei, focul care atinge și mișcă inimile, care deschide spre dăruirea de sine, spre întâmpinarea celuilalt, acest foc fiind Spiritul Sfânt.

În enciclica sa, *Humanae Vitae*, Sfântul Părinte Paul al VI-lea aduce aminte credincioșilor săi și tuturor oamenilor de bunăvoință că izvorul iubirii conjugale este însuși Dumnezeu. Tot în acest document, Sfântul Părinte, numește Sfântul Sacrament al Căsătoriei ca fiind „împlinirea planului de iubire în omenire”. Iubirea conjugală este una deplin umană, deplin spirituală, totală (dăruire de sine), fidelă și exclusivă până la moarte, fecundă.

Pius al XI-lea în enciclica sa *Casti Connubii*, vorbește despre căsătorie ca o „sursă fructificatoare de viață virtuoasă și obiceiuri integre”, iubirea fiind viitorul unei societăți și națiuni sănătoase.

Nu în ultimul rând, Biserica prin păstorii ei amintește și pune un puternic accent pe valoarea sacramentală a vieții de familie, pe harurile primite, pe „Biserica familială” (comunitate a rugăciunii, școală a virtuților) pe deschiderea spre viața sacramentală, pe chemarea la sfințenie.

În concluzie iubirea este adevăratul fundament al vieții de familie și nu dorințele egoiste ale soților (fie că acestea implică dorința de a avea copii). Adevărata iubire care stă între soți este însuși Dumnezeu, iar aceștia mai mult de a trăi o simplă relație socială, împlinesc în ei înșiși chemarea, vocația și misiunea lor, asistați de Spiritul Sfânt, aceea de a intra în Împărăția lui Dumnezeu, fericirea veșnică.

Astfel soții vor trăi cuvintele de îndemn ale Sfântului Apostol Pavel: „Bărbaților, iubiți pe femeile voastre, după cum și Hristos a iubit Biserica”(Ef 5, 25).

Andrei DUMA,

ANUL -IV-

(1) <http://www.profamilia.ro/familia.asp?preca=16>

(2) Dr. Pietro Babina, „*Iubire și Instinct*”, Tipografia Seminarului Blaj, Blaj 1944, pag. 42

DESCHIDERA NOULUI AN PASTORAL

Adeseori se spune „cât de ușor poți scoate un om din sărite”. Dar vorba aceasta nu prezintă aceeași conotație în cazul seminaristului. Îți este greu, și uneori te tulbură „ieșirea din sărite”, ritmul sau mai bine spus rânduiala tacticoasă de zi cu zi. Așa părea a se anunța aceasta frumoasă zi de sâmbătă, 13 IX 2010, parcă inexact numită „a lui Brumar”, ar fi mai degrabă a lui Brumărel. Și aceasta pentru că la catedrala Sfântul Nicolae avea să urmeze deschiderea noului an pastoral.

Ceea ce se anunța o închidere era de fapt o deschidere spre altceva, spre marele ritm al eparhiei noastre. Și așa a fost. Umila ora a 3-a din ziua liturgică de peste săptămână, a fost îmbrăcată în sărbătoare, a s e m e n e a și catedrala. Procesiunea de deschidere, la care au participat preoții și seminariștii eparhiei, a fost solemnă dar smerită, lipsită de fastul cu care ne-am obișnuit în împrejurări asemănătoare. Profesorul de muzică Radu Mureșan ne-a cântat și încântat cu muzica și corul pe care-l pregătește cu atâta măiestrie.

Toate acestea au fost filigranul, micile bijuterii care se țeseau în jurul momentului celui mai important: cuvântarea Preasfinției Sale Virgil Bercea. Luând cuvântul, Preasfinția Sa, a proclamat - așa cum mai înainte au hotărât vlădicii noștri în sfatul lor înalt bisericesc - ca acest an să fie anul de rugăciune pentru beatificarea celor 7 episcopi martiri: Valeriu Traian Frențiu, Iuliu Hossu, Alexandru Rusu, Ioan Bălan, Ioan Suci, Vasile Aftenie și Tit Liviu Chinezu. Întreaga cuvântare a fost presărată de expresii mărețe precum: „cei morți *în faimă* de martiri care prin rugăciune și credință să fie ridicați *la cinstea* altarelor”. Sunt unele cuvinte care parcă stăruie pe lângă tine să fie luate în seamă, să le iei în brațele înțelesului tău, atunci când îți apleci auzul spre ele. Și într-un fel, în această rostire avem deja anunțată ascultarea noastră, a fiecăruia, pentru anul care vine. Cu alte cuvinte moartea *în chip* martiric a episcopilor noștri nu trebuie să rămână un simplu zvon, sau un fapt istoric pe care să-l dăm repede uitării. Doar de aici, chipul morții lor, să se în-

chipuiască și să se isprăvească în vrednicul nume de martir care îi ridică la cinstea altarelor. Acest lucru nu îl hotărâm noi, îl vor hotărî cei învățați și luminați ai Bisericii. Noi nu trebuie să rămânem pasivi, ca într-o așteptare veșnică, ci cu rugăciune în-crezătoare către acești martiri să participăm la această decizie.

Păstorul nostru, ne-a amintit de acele crunte vremuri comuniste citând mărturiile unora care au trăit aprigi asupra, iar acest lucru ne-a înduioșat. Preasfințitul nu a fost exhaustiv în cuvântarea Sa, ci a lăsat ca lucrurile mai „tehnice”, legate de detaliile acestui proces de beatificare să le prezinte Vicarul Judecătoresc al eparhiei noastre pr. Iuliu Muntean.

Dar această ceremonie nu s-a oprit aici. De abia în momentul când fiecare asociație catolică, fiecare responsabil al vreunei instituții, fiecare după numele său, unele știute, altele neștiute, au fost chemate pentru a-și primi misiunea lor, atunci îți puteai da seama că eparhia aceasta e precum o făptură,

iar prin toate asociațiile și instituțiile ei curge suflul care-i dă viață. Ba mai mult, îmi vine a spune că și noi, ca seminariști, suntem un organ important al acestui organism, dar nu la modul idioritm, pentru că fără a trăi în pulsul acestei inimi care se numește instituția episcopală și episcopul, nu ar fi cu puțință de a fi ceva.

Am rămas cu acel gust dulce-amăru, al aceleia care s-a trezit dintr-un gând prost cumpănit. Iar acum, la sfârșit, aș îndrăzni a spune că noi ca seminariștii creștem și ne înălțăm în acel pământ, sub acele ploii și întru acel soare al eparhiei, care nu sunt nicăieri aceleași. Poate de aceea ar trebui corectată și vorba care spune că poposind într-un loc drag lași ceva din tine acolo, dar ar fi și invers poate mai adânc, într-un fel: poposind într-un loc drag iei ceva cu tine, care te va însoți de atunci înainte, te vei acorda la acel ritm, un puls care va deveni într-un final al tău și de ce nu, și alții vor intra în ritmul tău.

Andrei VUCU,
ANUL -I-

ADULTERUL (I)

În Uniunea Europeană la fiecare 30 de secunde are loc un avort și un divorț.

La data de 23 decembrie 2004, adulterul „a dispărut” din Codul Penal *deoarece scopul urmărit prin sancționarea penală a acestei fapte nu mai corespundea noilor realități socio-economice*. Este o chestiune de morală, deoarece legea nu este altceva decât codificarea preceptelor moralei, care evoluează odată cu mentalitățile.

Intrarea în vigoare a noului Cod penal a adus și o oarecare ușurare pentru anumite cupluri cu o viață de familie mai agitate. Punerea în mișcare a acțiunii penale și pedepsirea celui vinovat de adulter depindea în exclusivitate de soțul nevinovat, care putea depune o plângere. Acesta putea însă, oricând în perioada urmăririi penale, procesului penal sau a executării pedepsei, înceta acțiunile împotriva soțului vinovat. Urmărirea penală/procesul penal încetau și dacă intervenea anularea căsătoriei (Atenție! Divorțul nu reprezintă o anulare a căsătoriei!), sau în cazul în care soțul nevinovat deceda.

Însă, până să se ajungă aici...

Adulterul reprezintă actul sexual voluntar dintre o persoană căsătorită și o alta necăsătorită. În majoritatea cazurilor și în special în țările occidentale, se consideră ca numai persoana căsătorită a comis adulter, iar dacă ambele persoane sunt căsătorite (fiecare cu altcineva) se consideră că au comis acte separate de adulter. În alte țări, ambii sunt considerați vinovați indiferent de circumstanțe, iar în altele numai femeia poate fi acuzată de adulter. Conceptul trebuie totuși lărgit, pentru a include orice tip de sexualitate genitală împărțită de două persoane care nu sunt unite prin căsătorie, inclusiv relațiile homosexuale. De exemplu, un bărbat căsătorit care practică homosexualitatea nu este mai puțin adulter decât bărbatul care face dragoste cu altă femeie decât soția sa.

Adulterul mai este denumit și **relație extraconjugală** sau **infidelitate**. Termenul „adulter” are semnificație morală / religioasă, în timp ce „relație extraconjugală” este neutru din acest punct de vedere.

Dintr-o anumită optică adulterul este o descătușare a spiritului uman, o dorință de a face ceva interzis... Este emoție, stare de neliniște, frustrare, senzație de păcat... Poate fi considerat și un pas înainte al unei relații sau un strop de miere... deși de foarte multe ori înseamnă divorț - în cazul în care este descoperit.

În unele țări, adulterul este **legal** (în țările arabe fundamentaliste, femeile sunt încă lapidate în urma învinuirii de adulter); în majoritatea culturilor este privit ca un act imoral, ducând adesea la **stigmatizare socială**. Cu toate acestea, trei studii recente făcute în **Statele Unite** arată că aproximativ 10-15% din femei și 20-25% din bărbați au întreținut relații sexuale extraconjugale cel puțin o dată în viață.

Prin însăși natura sa, pofta este obsesivă. Ea se concentrează într-un mod care ne poate face să avem gânduri/comportamente disfuncționale, asupra unei persoane care este redusă astfel la un simplu obiect.

Pofta care aduce cu sine adulterul, rupe legătura creată între soți prin Taina Căsătoriei. Legătura conjugală poate fi durabilă numai dacă este construită pe încredere și fidelitate. În afara unirii conjugale, activitatea sexuală distruge legătura intimă a încrederii și fidelității, care este condiția sine qua non a căsătoriei.

Ispita sexului extraconjugal este mai puternică acolo unde este singurătate și frustrare, fiind legată mai ales de criza vârstei

de mijloc. În afară de bărbații divorțați sau separați de soțiile lor, clientul tipic al unei prostituate este bărbatul alb de vârstă mijlocie care are o „câsnicie fericită” și o stare materială acceptabilă. El plătește pentru sex fie pentru a compensa faptul că soția nu îi mai satisface dorințele, sau datorită stresului provocat de carieră.

Pe scara valorilor morale, adulterul este în mod evident mult mai grav decât activitatea sexuală pre-conjugală, întrucât are efecte asupra legământului conjugal real: legătura dragostei și a încrederii dintre două persoane. Totuși, nici sexul pre-conjugal și nici cel extra-conjugal nu sunt păcate de neiertat. În cazul adulterului, există o singură posibilitate de reconciliere: pocăința din partea celui care a greșit și iertarea oferită de partener. Nu există probabil nici o altă situație care să stârnească resursele emoționale și spirituale ale unui cuplu ca și cazul în care unul din ei comite adulter. Partenerul ofensat se va simți trădat, respins, umilit. Acestea sunt sentimente puternice care trebuie înfruntate, exprimate și depășite adesea cu sprijinul unei terțe persoane (psiholog, preot) pentru ca vindecarea să aibă loc. Adulterul nu afectează doar persoanele implicate direct, ci și restul familie, chiar a celei extinse, inclusiv rețeaua socială.

(va urma)

Elena BONETA,
ANUL -IV-

BISERICA CATOLICĂ ÎN SĂRBĂTOARE

Biserica Catolică din România se află în sărbătoare în aceste zile, bucurându-se de o perioadă de har, datorată mai multor evenimente care au avut loc la Oradea.

Pe data de 30 octombrie a.c. la catedrala Romano-Catolică din Oradea a avut loc ridicarea la treapta fericitorilor a fostului episcop latin al Bisericii Universale, Bogdanffy Szilard, episcop auxiliar de Satu Mare și Oradea. Preasfinția Sa s-a bucurat să fie printre cei care l-au mărturisit pe Hristos într-un timp în care autoritatea statală din România urmărea cu totul alte interese decât cele ale sfințirii omului și a devenirii acestuia întru desăvârșirea la care a fost chemat de Isus.

Acest eveniment este un prilej de bucurie pentru întreaga suflare creștină, atât din Oradea cât și din țară, deoarece reprezintă răsplata cuvenită pentru suferințele pe care credincioșii le-au îndurat în perioada de persecuție a sistemului comunist, deasemenea este și o mângâiere pentru cei care provin din astfel de familii și o dovadă concretă a condamnării acțiunilor de suprimare a credinței ce au avut loc în timpul acestui regim.

Această recunoaștere față de sacrificiul suprem al unui episcop în perioada de persecuție trezește în noi nădejdea că vor fi apreciați cu aceleași merite episcopii, preoții și credincioșii greco-catolici care au avut parte de același tratament în perioada întunecată a comunismului.

Această bucurie am avut onoarea să o împărtășim cu Prefectul Congregației pentru cauzele sfinților Angelo Cardinal Amato, Primatul Ungariei, Cardinalul Peter Erdo, nunțul apostolic în România, Excelența Sa Javier Francisco Lozano, episcopul romano-catolic de Oradea, Preasfinția Sa Laszlo Bocskei și alți episcopi atât de rit latin cât și bizantin, din țară și din străinătate.

În următoarea zi, în 31 octombrie, Excelența Sa Francisco Javier Lozano a participat împreună cu preasfințitul Virgil Bercea la Sfânta și Dumnezeiască Liturghie, care a avut loc în Catedrala Greco-Catolică „Sfântul Nicolae” din Oradea. Cu acest prilej Excelența Sa a transmis poporului credincios adunat binecuvântarea Sfântului Părinte și a încurajat credincioșii greco-catolici pe drumul lor de credință oferindu-le drept exemplu viețile propriilor episcopi

care și-au mărturisit credința cu prețul sângelui.

Excelența Sa a dovedit o sinceră dragoste părintească pentru seminariști acceptând invitația făcută de Preasfinția Sa Virgil Bercea, de a participa împreună cu viitori preoți de la Seminarul Teologic Greco-Catolic din Oradea la un moment de rugăciune.

După Slujba Sfintei Vecernii de duminică seara închinată sfinților Cosma și Damian, doctori fără de arginți, Excelența Sa a ținut un discurs în care a oferit, pe lângă cuvântul său de învățătură și Scrisoarea Sfântului Părinte Papa Benedict al XVI către seminariști. Aceasta avea titlul: „Fiți mesageri ai lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor”.

Excelența Sa a ținut să îi încurajeze pe drumul sfințeniei atât pe cei ce se ocupă de formarea candidaților la preoție cât și pe cei care își doresc să devină preoți, subliniind în discursul dânsului grija și aprecierea pe care însuși Sfântul Părinte o are pentru seminariști și formatorii lor, amintind totodată faptul că Biserica Catolică este reprezentată prin fiecare preot, ori unde s-ar afla acesta pe pământ.

La acest moment de comuniune prin rugăciune a luat parte și Presfinția Sa Laszlo Bocskei, episcop romano-catolic al Oradiei, Monseniorul Florian Gui, vicar general al Episcopiei Greco-Catolice din Oradea, Sfinția Sa Gavril Bubo, protopop al Oradiei și alți preoți, călugărițe și credincioși.

Părintele Antoniu Chifor, Rector al Seminarului Teologic Greco-Catolic Sfinții Trei Ierarhi „Vasile, Grigore și Ioan”, din Oradea, în calitate de gazdă, a mulțumit Excelenței Sale Francisco Javier Lozano pentru faptul că a dorit să împărtășească cu seminariștii acest moment de rugăciune, apoi Preasfinției Sale Laszlo Bocskei și celorlalți preoți și credincioși care au participat la acest moment îmbucurător pentru viața Seminarului.

Bucuria trăită la nivel spiritual s-a concretizat în final cu o agapă frățească în cantina Seminarului, la sfârșitul căreia au fost transmise urările de „La mulți ani” pentru Excelența Sa, care urma să își serbeze ziua de naștere pe 11 octombrie.

Iulian BOGLUȚ,
ANUL -IV-

UN PICUR DE ECUMENISM ÎN OCEANUL DEZBINĂRILOR CONFESIONALE

În perioada 11-14 noiembrie a.c. am avut onoarea de a participa la o conferință organizată de Asociația Ecumenică „Corpus Christi” pe tema „Spiritualitatea în religia creștină”.

Chiar dacă la început am considerat tema ca fiind ceva mult prea general, ascultând lucrările unor respectabili profesori universitari de teologie de diferite confesiuni, mi-am dat seama că nu este așa. Noi, ca oameni, mereu avem tendința de a judeca tot ce se petrece în jurul nostru, și nu de puține ori, îi judecăm și pe cei din jurul nostru, bazându-ne pe niște ipoteze false, fiind rodul unor critici aparente. Așa este și cu confesiunile. Când auzim de luterani, de reformați sau de ortodocși, imediat tindem să-i tratăm cu superioritate, trecând pasiv peste faptul că „fiecare pădure își are uscăturile ei”.

Ceea ce am observat în expunerile acestor profesori, dar și în comportamentul participanților la această conferință, a fost deschiderea lor lăuntrică spre dialogul ecumenic, deoarece, în fond, toți avem același Mântuitor. Primul pas spre ecumenism din partea noastră, a fiecăruia, este să nu ne mai comportăm cu superioritate față de cei de alte confesiuni. Nu este vorba de a cădea în capcana relativismului promovat de societatea secularizată, ci de a ne așeza (simbolic vorbind), la aceeași masă a dialogului ecumenic cu frații de alte confesiuni, dar păstrându-ne identitatea noastră confesională, și încercând să găsim puncte care ne unesc și nu care ne dezbină. Punctul principal care unește toate confesiunile creștine este credința în același Mântuitor. Această unitate este mereu sfințită de Spiritul Sfânt și se află mereu sub ocrotirea aceluiași Tată Ceresc. Un alt punct care ne unește este faptul că toate confesiunile creștine propun și propovăduiesc aceleași valori morale creștine, care, din păcate, se află în contradicție cu valorile propuse de societatea secularizată. Astăzi, Biserica Creștină are același inamic și anume, societatea care a fost pângărită cu tot felul de non-valori. Datorită acestei contradicții dintre valorile promovate de Biserică și cele promovate de societate, cele

două părți nu pot conviețui prea bine, și de aceea, societatea încearcă într-un mod viclean, să reducă la tăcere Biserica. În fața acestui pericol, Biserica Creștină va avea câștig de cauză doar dacă toate confesiunile creștine vor face front comun.

Pe parcursul acestor zile pe care le-am petrecut împreună cu ceilalți membri ai organizației „Corpus Christi”, am conștientizat cât de puternici suntem ca și creștini dacă ne unim forțele spirituale. Pe lângă faptul că au fost expuse lucrările științifice pe tema menționată la începutul articolului, am purtat conversații pe grupuri, pe marginea ideilor expuse, dar am și vizitat anumite lăcașuri de cult de diferite confesiuni. Am vizitat chiar și Seminarul Teologic Greco-Catolic din Oradea, iar la sfârșitul vizitei ne-am unit în rugăciune cu seminariștii, săvârșind împreună slujba Vecerniei.

Ceea ce au organizat cei din „Corpus Christi” în aceste zile a fost o dovadă

a faptului că se poate face și ecumenism în aceste vremuri când toți își văd de problemele lor zilnice, nepăsându-le de religie.

Lumea trebuie readusă în Biserică pentru a reînvia valorile morale și ce înseamnă a te pune în serviciul aproapelui. Prin aceste întâlniri ecumenice înveți ce este bun de la fiecare confesiune și astfel, înveți lucruri noi pe care poți să le pui în practică pentru propria confesiune.

Pentru mine, Biserica Creștină nu este una divizată în mai multe confesiuni, ci este o Biserică formată din mai multe confesiuni, care sunt unite prin Isus Hristos și care experimentează aceeași iubire față de Tatăl Ceresc, iar acest lucru se poate vedea în ceea ce am trăit alături de ceilalți participanți la această conferință.

Dacă într-adevăr dorim să fie unitate între noi, noi trebuie să fim cei care facem primul pas, trecând peste egoismul confesional, și făcând apel la iubirea față de aproapele, la respect, sinceritate și dăruire pentru el.

Vasile-Paul CERNUCAN,
ANUL -IV-

BALUL BOBOCILOR

Joi, 4 noiembrie, cu începere de la ora 18 a avut loc în Sala Festivă a Liceului Teologic Greco-Catolic balul bobocilor la care au participat tinerii seminariști, studenți ai Facultății de Teologie Greco-Catolică în anul I împreună cu studenți și studente din anul I de la diferite facultăți din Oradea dar care locuiesc în Colegiul „Sfânta Familie”.

Acest eveniment este unul important pentru Seminar, deoarece prin intermediul acestuia seminariștii dovedesc că distracția sau voia bună se poate manifesta și într-un cadru creștin. Atmosfera creată a fost una de bucurie generală, iar la aceasta un aport important l-au adus invitații care au cântat și în-cântat publicul. Dintre aceștia amintim pe: Ovidiu Lazăr, Carla Marin, Alexandru Cristea, Ana-Maria Mihăieș, Lorena Crai, Oana Barbura dar și Ansamblul „Brădulețul” din Lunca Bradului, județul Mureș.

La această ediție a balului bobocilor au concurat șase perechi de boboci care prin spontaneitatea, umorul și tenacitatea lor au captat interesul publicului dar și aplauzele acestuia. Evenimentul a constat în mai multe probe printre care: prezentarea partenerului/parteneriei, dans, moment artistic la alegere, dar și numeroase alte probe care au pus la grea încercare îndemânarea participanților. În urma frumosului concurs, juriul prezidat de pr. Rector Antoniu Chifor a ales trei perechi câștigătoare. Nominalizarea s-a făcut după cum urmează: titlul de Miss și Mister a fost adjudecat de către Lucia Ință și Alexandru Farc, pe locul doi s-au poziționat Gabriela Budău și Mihai Ujică, în timp ce pe locul trei au fost Raluca Pecican și Simion Hoza. În plus a existat și premiul pentru cea mai bună dansatoare care a fost câștigat de Gabriela Budău.

Pe această cale dorim să mulțumim și sponsorilor generoși care au făcut posibil acest minunat eveniment.

REDAȚIA

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Coordonator: pr. Antoniu CHIFOR

Redactor: Horia BURSAȘ

Din redacție: Otilia BĂLAȘ, Andrei DUMA, Marcel AUȘAN

ADRESA REDACȚIEI

Seminarul Teologic Greco-Catolic O.P. 1, C.P. 213, Oradea, Bihor, România.

E-mail: seminarium2004@yahoo.com

www.seminaroradea.ro

